

gantických rozměrů, aby se cítil líp. Věřte mi, on se bude vždy cítit jako bůh baletu. Tenhle borec moc dobře ví, jak talentovaný je.

Dylan byl hlavní sólista v Pařížské opeře už nějaký ten rok. Před Paříží tančil v Americe a Anglii. Krom nádherného kukuče měl tak i sexy britský přízvuk, na který jsem byla pěkně alergická. Světe div se, všude, kam přišel, se mrknutím oka stal sólistou a hlavní hvězdou. Někteří ho dokonce nazývali ztělesněním talentu a jedním z nejlepších tanečníků naší doby. Mám za to, že byl schopný dokonalých piruet a provádět baletní kombinace všeho druhu už v plenkách.

Já jsem naopak holka, která si musela všechno vydřít – baletní stipendium na taneční škole i místo v našem baletním souboru. Někdo se holt nenarodí s perfektní kombinací genetického materiálu a musí si cestu na vrchol vydláždít potem a krví.

Z myšlenek mě vytrhlo poslední spadnutí opony. Potlesk utichl a zatímco se z hlediště ozýval šum odcházejících diváků, na jevišti všichni propukli v jásot.

Uzavřeli jsme rok *Louskáčkem*. Tenhle balet jsme si všichni neskutečně užívali. Díky jednodušší choreografii pro nás byl oproti jiným dost odpočinkový a navodil všem vánoční náladu. Bylo příjemné si díky tomu prodloužit svátky až do začátku února, kdy jsme měli odehrát poslední představení.

Všichni se objímali a já se snažila dostat blíž k opočně a ke své nejlepší kamarádce a spolubydlící Chelsea. V nastalém chaosu ale bylo téměř nemožné někoho najít. Moje maličkost se v davu snadno ztratila. Nějak se mi podařilo probojovat dopředu, kde stáli sólisté. Chelsea tančila velké sólo a chtěla jsem ji obejmout.

Jenže místo ní se mi do cesty připletl sám ďábel.

Úžasné... To jsem potřebovala, střetnout se zrovna s ním. Stál ke mně zády, takže jsem měla šanci beze slova proklouznout kolem a podívat se po Chelsea. Jenže duch Vánoc očividně nestál na mé straně. Dylan se otočil a vrazil do mě. Lehce jsem ustoupila stranou a zamračila se na něj. Jakmile zjistil, do koho vrazil, zašklebil se.

„Škvrně Pimodanová,“ řekl jízlivým britským přízvukem.

Nesnáším, když se mnou takhle mluví. Jako bych byla malý dítě. Zuby nehty jsem se držela, abych mu neukázala prostředníček. Nejraději bych mu dala přednášku na téma „slušné chování ke kolegům“, ale moje kuráž vyprchala stejně rychle, jako se objevila. Navíc za námi v tu chvíli na jeviště přišel ředitel Martinez s choreografem letošního *Louskáčka*. To Dylana upoutalo natolik, že se ke mně otočil zády. Všichni rychle utichli a čekali, co nám chce Martinez říct. Po odstoupila jsem kousek stranou, abych viděla alespoň něco. Ředitel nás všechny přejel spokojeným pohledem a pozvedl k přípitku sklenici s předraženým šampaňským.

„Moji drazí, dnes večer jste byli úžasní. Diváci vás milují a ten potlesk byl velkolepý. Děkuji vám za skvěle odvedenou práci,“ chválil nás a napil se.

Musela jsem s Martinezem souhlasit. Bylo to perfektní, bez jakékoli chyby. Všichni byli sladění, nikdo neudělal jediný špatný krok a celkově jsme odtančili dokonalé představení. Za ostatní jsem byla spokojená. Jen můj osobní výkon mohl dopadnout lépe. Tím jsem si byla jistá.

„Ze všeho nejvíc chci poděkovat tady Dylanovi.“

Je to tady. Óda na Dylana Graysona přichází. Protočila jsem oči a podívala se na něj. Nadouval se pý-